

Всичкото си вниманіе Марія бѣше усредоточила въ градината; отхранена между разсады и цвѣта, усѣща ще голѣмо удоволствіе колкото пѣтигы виждаше, а отецътъ ѝ за повсече ѝ радость събираше презъ годината семенны главички и разсадны клончета непознаты за Марія. Позволяваше ѝ да украства съ цвѣта крайщата окръжающитѣ изданкитѣ, като даваше по тоя начинъ на любезното си момиче благоприятно занимаваніе въ часоветѣ на почиваніето, и то ся грыжаше съвършенно за новытѣ си разсады. Щомъ виждаше да изниква нѣкой изданъкъ на новъ нѣкой разсадъ, обработваше го, пригледваше го съ вниманіе, любовитна сжща да научи какъвъ цвѣтъ ще даде, и съ нетърпеніе ожидаваше минутѣтъ въ която цвѣтътъ тоя ся отваряше; радостта ѝ же бѣше безмѣрна като забѣлѣжаваше че давножелаемото цвѣте, цвѣтеше съ всичката си хубость. «Ето чисто и невинно веселіе, думаше тогива отецътъ ѝ съ улыбка. Колко родители иждивѣватъ безчисленны богатства за да снабдатъ дѣщерытѣ си съ писаны и хубавы украшеніята, които между тѣмъ не имъ причиняватъ толкова удоволствіе, колкото купеннытѣ за малка цѣна разсады на моя Марія»

Отъ истина че всѣки мѣсяць и седмица доставляваше на Марія новы радостны источники, която много пѣти въ упоеніето си выкаше.

«Безъ съмнѣніе тая градина е по хубава и отъ самыя рай!» Така и прохожитѣ запираха ся да ся чудатъ на прекраснытѣ цвѣта, които ся